

»Take, namesto dveh, bomo pa samo enega, ker enega bo Frakov,« je dejal Lojz.

Tedaj je privrelo v meni do vrha. Zgrudil sem se v kot in zajokal. Kriv sem bil dveh smrti in dvoje življenj sem uničil jaz.

J. E. Bogomil:

Dve luči.

6. Na pravem domu.

Tudi redovniško življenje ima svoje težave. Strogi red, natančna pokorščina, premnoge težave, ko je treba prenašati vsakdanje slabosti svojega bližnjega: to in še mnogo drugega dela na videz prijetno samostansko življenje vendarle težavno. Mislite si še zraven, da sta bila sveti Stanislav in sveti Alojzij knežja sinova in vajena, da so jima stregli drugi, sama sta pa samo ukazovala — v samostanu je bilo pa ravno narobe: drugi so jima ukazovali, onadva sta pa morala slušati: pa spoznate, da tudi redovniški stan nima na svetu nebes. Vendar sta bila sveti Stanislav in sveti Alojzij vsa srečna ob vstopu v samostan.

Poslušajmo, kaj nam pove sveti Stanislav sam. Ko mu je povedal njegov rojak Lasocki, kako je njegov (Stanislavov) oče nejevoljen, ker mu je povzročil on toliko bridkosti s svojim vstopom v samostan, je Stanislav dejal: »Ah, ko bi vendar mogel moj oče pogledati v globino mojega srca in videti blaženost, ki me prešinja,

in videti izredno milost, s katero me je napolnil Bog, ko me je poklical v družbo Jezusovo!«

V čednostih, ki jih je Stanislav gojil med svetom, je v samostanu samo še napredoval, rastel in se dvigal proti neskončnim daljam svete popolnosti. »Vse njegove besede, vse njegovo vedenje, da, vse njegovo bitje je dihalo svetost. Nikdar nisem bil bolj vesel kakor na veliki četrtek 1. 1568., ko sem ga spremljal pri obiskovanju svetih grobov,« piše o njem pater Majerhofer.

Najbolj vzorna pa je bila Stanislavova izredna pokorščina. Pater Julij Faci, ki je bil Stanislavov duhovni vodja, je dejal, da je skoraj nemogoča večja pokorščina, kakor je bila Stanislavova. Ker je bil Stanislav trdno prepričan, da je glas predstojnikov glas božji, zato mu ni bilo mogoče nič tako težkega ali skoro nemogočega ukazati, da bi Stanislav ne bil tega izvršil brez najmanjšega obočevanja.

In njegov tovariš ob vstopu v samostan — poznejši vrhovni predstojnik jezuitskega reda, Klavdij Akvaviva — je večkrat pripovedoval, kako je bilo, ko sta služila s Stanislavom kot strežnika v kuhinji. Kuhar jima je ukazal, naj prineseta polen. Hkrati je pa tudi določil, koliko polen naj vsak prinese. Klavdij je hotel pokazati svojo moč in je naložil več drva, kot mu je bilo zapovedano; Stanislav je pa izjavil, da bo ravno toliko polen prinesel, kolikor mu je bilo ukazanih. Klavdij je spoznal iz tega odgovora, da je taka preprosta pokorščina več vredna, kakor če kaže kdo s pokorščino hkrati tudi kos svoje ošabnosti in del svoje moči.

Dajmo besedo še svetemu Alojziju! Ko je prestopil prag svoje samostanske sobice, je vzkliknil s svetim pismom: »To je kraj mojega počitka za zmerom; tu hočem prebivati, ker sem si ga izvolil.« Ko so se poslovili od njega njegovi domači, ki so ga spremljali v samostan, je padel Alojzij v sobi na kolena in je zahvalil

Boga, ki ga je končno pripeljal na cilj njegovega najiskrenejšega hrepenenja.

Po dveh letih samostanskega življenja je pisal Alojzij svoji materi: »Vaši svetlosti naznanim, da sem napravil redovne obljube in da sem se daroval božjemu Veličanstvu, in sicer na god svete Katarine. Prosim Vas, mati, da z menoj vred hvalite Boga ter mi od njega izprosate milost pokorščine in napredovanja na poti, kamor me je poklical Gospod.«

Kakor s svetim Stanislavom, tako so bili predstojniki tudi s svetim Alojzijem in njegovim vedenjem vseskozi zadovoljni.

O. Piskatore je bil Alojzijevo duhovni vodja. Poskušal je Alojzijeve čednosti na ta način, da je ukazal redovnemu bratu, ki je imel skrbeti za red v obednici, naj natanko gleda Alojziju na prste in naj ga takoj pograja, če bo naredil kaj narobe. Alojzij ni bil vaje dela v obednici in je naredil marsikaj napak in vselej je bil tudi okregan. Pa se ni zato nič pritoževal. Alojzij bi bil tudi rad veliko molil, pa mu tega predstojniki niso vselej dovolili, čeprav jih je lepo prosil. Tudi postil in pokoril bi se bil rad po svoji volji, pa mu predstojniki tudi tega niso preveč dovolili. In še to so mu povedali, da bi bila to trmoglavost, če bi še naprej prosil za to, kar so mu že odrekli. Alojzij je lepo mirno ubogal in pri neki priliki prav primerno pripomnil: »V redovni hiši, kjer mora vladati v vseh rečeh pokorščina, smo kakor na ladji: tisti, ki čepe tiho v kakšnem kotu, pridejo prav tako hitro naprej, kakor tisti, ki veslajo.«

In ko je Alojzijevo sorodnik, patriarh Gonzaga, povpraševal v samostanu po Alojzijevem vedenju, mu je odgovoril pater Piskatore: »Vsi se lahko učimo od njega.« Ali ste slišali?

Koliko dobrega so se pa otroci že od vas naučili?